

hvilken Tid der forhaabentlig ikke vil være nogen nævneværdig Arbejdsledighed til Stede udover hos en Del Arbejdskræfter, som maaske ikke egner sig til den Slags Arbejde.

Jeg skal saa kun gøre nogle Bemærkninger til den ærede Finansminister. Finansministeren udtalte Medlidenhed med min Stilling. Dette takker jeg ham ikke for, for jeg har ikke nogen Medlidenhed behov. Min Stilling er saaledes, at jeg ikke vover mig længere ud, end jeg kan bunde; det har jeg ikke hidtil gjort, og det skal den højtærede Finansminister heller ikke komme til at se mig gøre i Fremtiden. Jeg behøver derfor ikke at se efter nogen Redningsplanke hverken til Højre eller til Venstre. Naar den meget ærede Finansminister kom ind paa de Tanker, laa det maaske i, at der har været lignende Tanker oppe hos ham selv for ikke saa ret længe siden; han har følt Ministeriets Baad svaje hid og did og har tænkt paa, hvor den skulde finde sin Redning. Nu har jo imidlertid Ministeriet været saa heldigt at afslutte en Bjergningskontrakt med det socialdemokratiske Parti., og herefter mener Ministeren altsaa at kunne se Fremtiden roligt i Møde. Maaske det er i Følelsen heraf, at han nu fatter medlidende Tanker med andre, som han mener skulde være i samme Havsnød, som han selv har følt sig i.

la Cour: Jeg har en Forstaaelse af, at den højtærede Indenrigsminister, som ikke er til Stede her i Aften, alligevel har en Følelse af, at han er gaaet udenfor den Bemyndigelse, han fik ved Loven af 7. August 1914. Han omtalte, at de Fodringsforbud, han havde udstedt, havde han udstedt i Samraad med Landboforeningerne. Men Landboforeningerne er dog virkelig ikke medbestemmende i Lovgivningen, og det havde dog været naturligt, da den højtærede Minister jo egentlig maa have haft en Følelse af, at han ikke har denne Ret, om han havde henvendt sig til Rigsdagen og havde søgt dens Bemyndigelse til at komme med de Fodringsforbud, som har gjort overordentlig megen Skade flere Steder.

Hvad angaar den højtærede Ministers Maksimalpriser, ved vi jo meget godt, at der blev sat Maksimalpris paa indenlandsk Rug i 1914; men det, som Befolkningen maatte spørge om, var: Faar vi billige Levnedsmidler? Og der blev ingen Maksimalpris sat paa Brød. Jeg synes, at det var i højeste Grad nødvendigt, at man samtidig med, at man satte Maksimalpris paa Rugen, ogsaa havde sat Maksi-

malpris paa Brødet, saa at man vidste, hvor billigt man kunde faa det.

For Resten var der det ejendommelige ved den Maksimalpris, man fik den Gang, at den gjaldt den indenlandske Rug, hvorefter den udenlandske Rug ikke kunde faas til den Pris. Altsaa vi Landmænd skulde paa en vis Maade indrømme, at den Rug, vi avlede her hjemme, var ikke saa god eller i alt Fald ikke saa værdifuld som den, man avlede i Udlandet. Jeg synes, at det er en mærkværdig Maade at sætte Maksimalpriser paa.

Jeg kan heller ikke se, at den højtærede Minister har haft nogen Bemyndigelse i Loven af 1914 til Rationering. Der er jo blevet rationeret i høj Grad. Hvad Brødet angaar, troede man saa, at man fik Ret til en bestemt Mængde deraf, men saa kom det Tilfælde, at Brødkort, der er blevet udstedt, blev tilbagekaldt, eller at man ikke kunde faa det Brød paa Brødkortene, som de lød paa. For 2—3 Maaneder siden blev en Del af det Brød, som der var uddelt Kort for til Befolkningen, taget tilbage. Jeg tror ganske vist, at den højtærede Indenrigsminister vil gøre alt paa det bedste for Folket; men den højtærede Indenrigsminister forstaar ikke at begrænse sig, og han gaar ikke til Rigsdagen for at søge Vejledning med Hensyn til de Spørgsmaal, som han absolut bør søge Rigsdagens Medvirkning til. Derimod stoler han paa disse 37 Nævn og de 336 Medhjælpere i Nævnene, stoler paa, at de skal give ham Anvisning paa, hvorledes Landet skal styres. Der er et gammelt Ord, der siger, at mange Kokke fordærver Maden. Jeg tror nu ikke, at Indenrigsministeren har Evne til at kunne følge hele den Mængde af Maksimalpriser og Forbud, som udstedes; han lader Nævnene regere, og derfor faar vi det Styre, som vi har. Men jeg tror, at dersom den højtærede Indenrigsminister ikke havde grebet saaledes ind i Handelsomsætningen her i Landet, som sket er, saa vilde Landet egentlig have været meget bedre stillet, end det er i Øjeblikket. Vor Handelsstand er holdt tilbage flere Gange paa Grund af Frygt for de Bestemmelser, der nu maatte komme fra Ministeriet. Jeg tror, at Landet er ikke blevet forsynet med det, som Handelsstanden ønskede at forsyne det med. Priserne skulde fastsættes af Ministeren, og Priserne skulde være smaa, men selvfølgelig kunde de handlende under de Forhold ikke skaffe Varer frem til de billige Priser, som Ministeren sætter. Mangen Handel kom derfor ikke i Stand, og nu